



**Edebiyat Defteri**

# **Koyukahvesair -Yazıları-**

**Oluşturulma Tarihi:**  
16 Mayıs 2021 Pazar

**Yayınlayan:**  
Edebiyatdefteri.Com  
**Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu**

# ANLAMISIZ SAATLER

Anlıyorsun bazen... Hayatın ne kadar anlamsız ve boş olduğunu. Yaşamak isterken bile engellerdesin yine.Takılı kaldın sessizce.Herşey niye boş , yarım...Ne kadar düşünmek istemesem de gördüklerim ölmeme sebep sessizce.İnsan boş tavana bakıp hayaller kurar mı?

Kendine bile hayrı olmayanlardan ümitlenir mi? Gülüyorsun hayata, sustukça dibe batıyorsun çünkü. İnsanlar mutlu sanıyor.Ama sadece sen biliyorsun öyle olmadığını, anlaşılacak bu karar zor mu diyorsun. Susmak, içinde savaştan yoruluyorsun. Bazen delirdiğini düşünüyorsun. Ne yaparsan olmuyor . Yarım yaşıyorsun hayatta. Herşey boş, sahte geliyor. Zorluklar ne kadar çok olursa olsun savaşırım diyorsun ama yoruluyorsun, direnirken hayata inat.Tükeniyorsun. Ve yine en başa dönüyorsun.

Susmak en iyisi der gibi bakıyorsun çevrene. Konuşmak çok isterken susuyorsun.İsyan etmek geçerken anlamsızca bakıyorsun boş duvarlara. İnsanlar çeşit çeşit. Düşünceler apayrı. Sen yine dönüyorsun iç savaşına. Ne tarafından tutsan çıkış kapalı. Kaçamıyorsun. Kurtulmak isterken yakalanıyorsun ağlarına. Ağlamamak için kendini tutuyorsun. Herşeyi içine atmaktan yorgunsun.Damla damla birikiyor yağmur avuçlarına. Topluyorsun.

Okuduğun her kitapta, dinlediğin her şarkıda birşeyler arıyorsun. Boşluktasın ve umut ışığı arıyorsun umutsuzca. Yollar kapalı, çıkış ararken kayboluyorsun gecelerce. Düşe kalka yaşıyorsun tek başına mücadele ile dolu. Kalabalığın ortasında boşlukta . Karanlık gecelerden sonra gündüze çıkmayı beklerken yine düşüyorsun düşmem dediğin o kuyuya kendi ellerinle...

# YOK OLMAK...

Yorgunum.... Ayak bileklerimden ruhuma kadar hem de ..... Hiç bitmek bilmeyen bir yangının içindeyim, günden güne kül oluyorum. Uyumak, daha çok... Hep uyumak..... Hiç uyanmamak istiyorum ki üzölmeyeyim artık.... Yorgun ruhumla savaş vermek o kadar zor ki...

Mutsuzsun ve mutsuzluğunu saklıyorsun.... Saklamak zorundasın yoksa anlarlar. Susmak zorundasın, susmalısın. "O çığılıklarını yutmalı güçlü olmalısın" diye telkin veriyordum kendime. Senin mutlu olman ya da mutsuzluğun kimin umrundağı?

"Bir bak etrafına kim var yanında" diye sordum kendime , düştüğümde kaldıran tek ailemdi. Gerçek olan da o değil miydi?

Herkes gitti, kaldın mı kendinle baş başa? Baktın mı yüzlerine yoksa vazgeçip kaçtın mı herşeyden, herkesten? Sustun mu hiç? Etrafındakiler seni senden ederken kapandın dimi yine kapanına... Her ne kadar takma deseler de takıyorsun değil mi? Yoksa bir boşluğa savrulup gecelerce ağladın mı? Hangisi? Ya da şöyle diyeyim; Sen hangisisin? Sen buldun mu bendini? Çıkarsana ortaya benliğini? Başkalarının kölesi olmak niye? Bu hayat senin, senin kuralların , senin dünya ....

Susma! Haykır ey gönöl, sessizlik gemilerinde boğulma,  
Bu hayat senin , sana verildi başkasının kölesi olma  
Bak etrafına kendi değerinin farkına varsana,  
Unutma, dert de dermanıyla gelir yolun sonunda.

Saysam sana yüreğimdeleri şaşar kalırsın değil mi?  
Ben en çok yüreğimden azap yedim sevgili,  
Mutluluğu en çıkmaz yollarda aradım belki,  
Mutluluk arayıp da bulunmazmış sevda gibi.

Öğrendim ama geç oldu bazı şeyleri .....

# İNSANI İNSAN ACITIR

"Hayat önüne ne kadar zorlu yollar sererse sersin sen başedebilirsin içinde yarattığın güçle." Ne kadar doğru bir cümle...

İnsan bazen öyle çok yoruluyor ki saklanıyor duvarların arkasına çıkmak istemiyor hiç çünkü kimse duymuyor çığlığını, sesini o da kendini hapsediyor kendine ve tıkıyor kulaklarını dış dünyaya. Susuyor tüm dünya , duruyor zaman , saatin tik takları bile yer değiştiriyor sessizce ilerliyor. Sanki her cansız varlık anlıyor da insanlar anlamıyor bir türlü.

Hayat öyle engebeli yollarla dolu ki işte o an anlıyorsun herşeyi , herkesi susturup sessizce dinleyince görüyorsun yaşamı , siyah gözlüklerinin arkasından zamanın nasıl hızlı ilerlediğini fark ediyorsun. Geriye gidemiyorsun , ileriye göremiyorsun.

Doğduğun andan itibaren ölüm ânına kadar aldığın nefes bile sayılırken ne yapabilirsin ki ? Anı yaşamalısın diyorlar , biz ânı yaşarken bir sonraki günün planını yapan insanlar olarak ânı yaşamak...

Senden seçim yapmanı beklerler, onu beklerler, bunu beklerler , senden beklentileri hiç bitmez, tükenmez. Peki ya sen? Sen ne bekliyorsun kendinden? İdeallerini etrafındaki insanlara meze yapmak mı? Yoksa ideallerin uğruna savaşıp güçlü durmak mı? Bilmiyorsun dimi? Çünkü hayatında hiç incinmiş, kalbi kırık, yitik, ruhu tükenmek üzere biriyle karşılaşmadın? Hiçkimse bu kadar incitmedi ruhunu? Boşluğa itildin, susturuldu, hatalar yaptın , sabrın sınırları aştı yine sabrettin, yılmadın, hastalandın , yorgun düştün yine yılmadın ama hayat öyle bir kör noktaya hapsetti ki benliğini? O özgür sulara yüzerken, sen bir kafesin içinde tutsak kaldın, söyleyemediklerin fare gibi kemirirken, söylediklerinin esiri olmuştu hayatın... İnsanı en yakınındaki yok ediyordu anlıyordun bir kez daha

# KALEM SENİN ELİNDE...

[ italik ]Yazmak yaşamı ciddiye almaktır bir nevi iç dünyasında insanın...

[ /italik ]İç dünyasıyla bütünleşerek dış dünyaya kapılarını kapatmasıdır kimi zaman. Yağmur yağarken cama vuran damlalar misali taşıdıkların yazdırır sana sayfalarca. İçindeki yangını atacak, sığınacak tek liman bazen kontrol kaleminde saklıdır kontrolü sende olan. Ağlarsın, yazarsın kimse duymaz mı çılgınlıklarını şu dünyada. İnsan her daim bir şeyler öğrenme çabasında . Yazarak yaşarken...

[ italik ]Mutsuzluğa rest çekmek ister gibi yazar, yazar dediğin. Yazdıkça umuda olan ümidi gelir işler içine sanki. Bir yazar sürekli mutsuz, sıkıntılı hayatını mı anlatır eserinde? Yoksa her türlü derdi, sıkıntısı , sevinci, aşkı , inancı vs...paylaşmak için mi yazar? Ya da yağın yağmurlar misali dertler gelince üst üste kaçacak liman olarak mı görür kalemi, kağıdı... Her şeyi, herkesi sineye çekerek hayatı sorgularken yaşadıklarını, kime ve neye göre konumlandırır dünyasını?

[ /italik ]Her nefes alışverişinde işlerken oksijen damarlarına daralır bazen çünkü içine biriktirdikleri cümleler artık roman olup sığmaz hücrelerine, seller misali taşar gözlerinden damla damla... Yağmur damlaları gibi, her şeyi dener kendine zarar vermeyi düşünür ama vazgeçer, isyan etmek ister ama yapamaz. Sonra durur ve düşünür kim için ve ne için savaştığını, bu zamana kadar mücadele edip bir anda kendinden, hayattan vazgeçebileceği ne olabilir ki diye? Sorgular, yazar, yerlere göklere sığdıramaz yaşadıklarını, unutmaya çalışır o da olmaz. Peki unutmak çare midir? Ders çıkarmak tecrübe deyip geçmek daha mı zordur yaşarken? Kelebeğin ömrü gibi olmalı aslında hayatın... Bir günlük ömrü var diye düşünülüyor aslında değil , tırtıl olarak kozasından çıkıyor yeniden doğuyor aslında... Uğruna savaştıkları bir hayat varken onların bile bizim neden olmasın ki?

KONTROL SENDE ASLINDA... KALEM SENİN ELİNDE...

[ italik ] [ /italik ]

# ÖLMEK İÇİN ÇOK ERKEN

insanlar eğer duygularından kaçmak yerine yüzleşmeyi deneseydi belki hayat daha güzel olurdu. Böylece insanlar duygu ve düşüncelerini saklamak yerine anlatırdı, hissettiklerini çok geç olmadan hissettirirdi. Ama insanoğlu sanki hiç ölüm yokmuş gibi davranarak saklamayı, saklanmayı tercih etti. Ta ki düz çizgiyi görene kadar ... Ama o çizgi de saklandığı korkularıyla yüzleşmek zorunda kaldı ve maalesef çok geçti. Giden gidiyor geriye o hafızalardan silinmeyen ince çizgi ve bir soru:  
Ölüm saati...

O korku içini öyle bir kaplıyor ki kavuştuğun zaman bile kaybetme korkusu sarıyor bir çember gibi etrafını. Seni öyle bir yakalıyor ki kaçmak istesen bile boşlukların arasında kayboluyorsun. Bir yanda gerçekler bir yanda istekler... Aklın başka kalbin başka söylüyor... Ölümün saati olmadığını geç anlıyor insan yaşadıkça bir şeyler biliyorsun.

Bekliyorsun belki de kaybedeceğini bile bile zarı oynamaktan vazgeçmiyorsun... Arıyorsun bazen ne aradığını da bilmiyorsun. Dönüp bakıyorsun kaybettiklerine, kazandıklarına bir de elinden uçup gidenlere... Her ölüm bir ayrılık, Her ayrılık bir yok oluş değil bunun farkına varıyorsun çok geçmeden... Her hikaye de bir şeyler yarım, eksik ... Mutlu sonla bitmiyor her hikaye görüyorsun yaşayarak... Susuyorsun, çokça susuyorsun çünkü yaşadıklarının olgunluğu her doğan günle yaşadığın hayatta konuşmak bazen zor olabiliyor. Tecrübe tecrübe olgunlaşıyorsun, çıkıyorsun o "hayat" denen merdiveni ... Basamak basamak her basamakta acı, sevinç, korku , endişe ve daha birçok duyguyu her bir basamakta yaşıyorsun... Ve adına tecrübe diyorsun kendince... Halbuki senin de ihtiyacın var sevmeye, hep acı tecrübelerle baş başa verip savaşıyorsun . Yok olmuyorlar ki.. Biri bitiyor biri başlıyor döngü misali... Yaşam Döngüsü belki de... Vazgeçişler, bazen kendinden bile vazgeçer gibi oluyorsun... Ama sonra tutunuyorsun bir dalın ucuna susuyorsun bir cümlenin sonuna.

Gelseydin ya sevgili  
Ölümün kıyısındaiken tutsaydın ellerimi  
Bir boşluk gibi bakıyorum hayata şimdi  
Korkuyorum göremezsem son defa seni

# HER ŞEY ASLINDA HIÇBİR ŞEY ...

[ italik ] Herkesin gittiği yerden başlıyorum hayata. Boşluktan ve hayatın verdiği acımasız tebessümlerden kalkıyordum ayağa. Tek başıma da olsam yaşadığım müddetçe savaşmalıydım biliyordum. Tutunacak bir dal aradım olmazlarda. Belki de düşüş sebebim ondandı değil mi? Dünyanın berbat bir yer olduğunu biliyordum. İnsanların kirli düşünceleri arasında iyiler vardı daima. Onlar değil miydi dünyayı ayakta tutan zaten?

[ /italik ] Yazdım ve her yazdđım kelimedede yok oldum. Yok olmak için yazdım belki de. Saklandım kelimelerin arasına. Gizledim yaşanmışlıkları tek bir cümlemin ortasına. En güzel yerinde demlendim, duruldum, sustum yavaş yavaş. Demleniyordum belki de... Herkes gibi kayıplar verdim. En canımı acıtan babam oldu. Onun bizi sessiz sedasız bırakıp gitmesine galiba alışamadım. O günü hiç unutamıyorum. İnsanlar siyah giymelisin ya da çok üzölmemelisin gideni de üzörsün deyip susturdular beni. Ben ise hıçkırarak ağlamak isterken yutkundum sadece. Gözlerim takıldı tavanda bir noktaya kaçtım insanlardan kuytulara. Sakince dedikleri şekle büründüm. Niye yaptığımı bilmiyorum. Sadece özlüyorum ve zaman geçtikçe engel olamıyorum özlemlerime. Her giden bir parça aldı kalbimden öyle gitti. Kalansa her gün yaşadığını sandı ama yaşarken öldüğünü anlamadı. Geri gelmesini, her şeyi geri almayı o kadar çok isterdim ki ama olmuyor anladım. Sanki bütün olasılıklarla ben savaşıyordum . Aklım, kalbim hiç durmuyordu . Her yerde geçmişten izler varken, zaten zor savaşıyordum. Her şey yarımıldı, yarım kaldı. Aslında her şey artık hiçbir şeydi. Eskiden çok anlam ifade eden cümleler, kelimeler, hayatlar artık boştu. Ve geriye tek bir cümle dökölüyordu dudaklardan:

KEŞKE ÖZLENENLER İLE İSTENMEYENLER YER DEĐİŐTİRSE...

# Ölmek Midir Sevmek...

Çok yorgunum bugünlerde...Kimseye hissettirmeden yaşamaya çalışmak çok yıpratıcı. Aklım,kalbim sürekli bir savaş halinde...Müzikle uyuyup müzikle uyanıyorum,.. Her anım müzikle ya da uyuyarak...Unutmaya çalışarak...Susarak, susmalarım beni daha da yoruyor. Kimseyi kırmadan, üzmeden ama kendim paramparça yaşamaya çalışmak o kadar zor ki... Anlatmak istediklerimi içime akıtmak, boşluğa uzun uzun dalmak. Ve susmak... Biriktirmek, hayatın tüm zorluklarına karşı mücadele etmek sürekli gerçek olamayacak kadar acı veriyor artık bana. Her bir yanımda acı, keder,mutsuzluk, umutsuzluk, dilim lâl ve yüzümde hafif bir tebessüm iyi sansınlarmış. Sahte gülümsemeler, gerçekten çok zor... Kaçmaktan çok yorulduğum savaşı gücüm kalmadı hissediyorum...Her an her saniye düşünüyorum...Kendime bunu neden yapıyorum, bilmiyorum...Bir günlüğüne unutsam herşeyi düşünmeden yaşasam diyorum, olmaz biliyorum. İnsanlara bakıyorum, bir de kendime...Bende ki derdi nimet sayanlar da vardır elbet diyorum. İnsanların gözleri anlatıyor zaten söylemeseler de... Ama inan çok yorgunum hayat...Ruhum yorgun, denge mi sağlamakta bazen güçlük çekiyorum. Bıktım artık diyecek oluyorum ama imtihan diyorum yine sabrediyorum. Tükendim diyorum sesim çıkmıyor ya da anlamayanlarla savaşıyorum. Yani topu yanlış kaleye şutluyorum. Bazen gidip bir ağacın gölgesine oturup tek başıma denizi izlemek geçiyor aklımdan, onu da yapmıyorum ya da kendim için birşey yapmaya geldi mi beceremiyorum. Kimseyi kırmak istemiyorum. Yanlış anlaşılaktan korkuyorum. Ama korktuklarım genelde başıma geliyor. Alıştım gibi artık. Mutsuzluğa, boşluğa,suskunluğa... Olmazlara tutunmuşum diyorum. Kimseye anlatamadıklarım bazen başıma bela açıyor. Yine anlatamadığım için kendim çözüyorum. Herşeyi kendim yapıyorum. Kendim hallediyorum. Küçükken de böyleymişim ben. Daha küçüklükten büyük sorumluluklar üstlenmişim. İnsan birisini sevince mi güzeldir o yoksa güzel olduğu için mi seversin bilmiyorum. Sadece şunu biliyorum.Bir insanın gözlerinin içi onun yanındayken gülüyorsa gerisi çok da önemli değildir.Çünkü sevgi gülümsemek, gülümsetebilmektir sevdiğini.Hissetmek tir her anını. Aşk bâki değildir ama sevgi ölene kadar seninledir. Samimidir. Sevgi de yalan olmaz. Saftır.İnsan bir parça huzurluysa yanında güvende hissediyorsa yeter aslında.Çünkü öyle çok sevmek ya da az sevmek değildir bana göre. Önemli olan her an seve bilmektir yanında olabilmektir.Hissedebilmektir kötü anını. Sevincine ortak olmaktır sevgi denen kavram.Herkeste farklı bir olgu yaratır. Herkes fikrini söyler sevgi üzerine tanımlar çeşitlidir. Tek bir tanımı yoktur çünkü.Dengelemek gerekir sevgide.Yıpratmamak, yormamak . Sevgi demek her şeyin olmaktır bana göre. Yani her anında hissetmek, yanında olmak. Sürekli hediyelere boğmak ya da ne bileyim sürekli iltifat etmek değil aslında biraz da gerçekçi olmak gerekir. İnsanlar alay ederlerken karşılarında duran. Düştüğünde kaldıran. Dalıp gitmene izin vermeyen. Hatta belki de bir kelimesiyle evereste tırmandıran&#128580;. Önünde, arkanda değil yanında aynı yolda yürümektir.Aynı yolda derken aklıyla, kalbiyle seven insan öyledir çünkü. Masumiyettir biraz da. Gözlerine bakınca gözleri parlar. Gülümser. Seni gerçekten önemser, hissedersin. Onunla içtiğin çay bile özeldir. Kendini bırakırsın bir uçurumun kenarına. Bir sözülle güldürür bir sözülle de ağlatır sevilen.Her susuşun bir cevaptır bazen. İstersin ki tutsun elinden ve bir ömür ayrılmasın eli elinden.Seven insan her gökyüzüne baktığında dua eder sevdiği için.Bazen kör bir kuyuya düşer yine sevdiğini düşünür.Sevinir, mutlu olur yine ona anlatmak ister. Herşeyi onunla paylaşmak,yaşamak ister. Düz bir yol değildir hayat, hep engellerle doludur.İster ki düşmeden tutsun ellerinden. Her susuşu bir duadır sevenin gökyüzüne gönderir.Sabreder sadece ve izler. Kader de varsa birleşir zaten yollar. Yoksa da zaten unuttur bir zaman sonra...



# KAÇMA ZAMANI...

Sessizce gidebilsem keşke. İçimdekileri bir bavula sığdırıp kaçsam bu derinlikte boğulmadan. Kafam öyle karışık ki bugünlerde. Yokoluyorum her hücremle.

İçimdeki tüm fırtınaya rağmen susmak en zoruymuş yine. Yağmurlu hava bugünlerde... Yollar izimi sürüyor bense kayıp bir çöldeyim battım çıkamıyorum düzlüğe...KIRGINLIĞIM EN ÇOK DA KENDİME, HAKETMEYENLERE VERDİĞİM DEĞERDE... Keşke yok olsam sessizce. Binsem bir gemiye uzaklaşsam sonsuz maviliklere... Ruhum nefes aldırıyor şimdilerde. Özlediklerim, sustuklarım hepsi acı veriyor sessizce. Suskunluk var dil de, kalp paramparça bir halde hâlâ bekliyor ümitsizce.

YOK OLUP DA HER ŞEYİ UNUTSAM KEŞKE ...

# HATALIYDI ZAMAN...

İnsan en büyük hatayı kendine yapar değil mi? Karşılaşmamalıydık belki de... Belki de hiç bilmemeliydim ismini, aslında yaşamadığımı öğrenmemeliydim seni sevince... Hata yaptım kabul...Hem de birçok kere...Mantığımla ilişkiyi kaybettim sende. Sustum birçok kez... Sadece baktım gökyüzüne...

Uzun süren yutkunmalarım yerini sessiz bir tebessüme bıraktı şimdilerde. Yok saydım birçok şeyi... Hatta kendimi bile.İnsan kendinden bile vazgeçer mi? Vazgeçermiş meğerse... Bekledim, bir avuç içi kadar duamdın gecelerce. Sessiz iç çekişlerimi kimse duymuyor şimdilerde, ne istediğimi biliyorum ama engeller... Engellerde tıklandım, yoruldum belki de. Hayır, hayır isyan etmiyorum. Sadece derdimi anlatacak kadar yazıyorum ve bu sırrı saklıyorum kendi içimde. Bir ağa takıldım, tıklandım ama yardım istemiyorum yine. Beni anlayan kimse olmadığını bilmek acıtıyor canımı. Herkesten bir şeyleri saklayarak yaşamak çok zor. Yoruldum be... Ağlasam çocuklar gibi sonra uyusam ya beni anlayan birinin dizinde.

Yaşamak ne zor şeymiş be!  
Nefes alabilmek özgürce...

Ben nefessizdim yine... KENDİME KENDİMİ ANLATACAK KADAR YAZIYORUM şimdilerde... Kendimi anlayabilmek için, çözebilmek için düğüm olmuş ipi yine... Çünkü insan en çok kendini anlamaya çalışıyor şimdilerde kendi kendine... Kendimi bulabilmek için kaybettiğim ne varsa ilerde kazanacağıma inanarak yazmaya devam ediyorum bende...

Sonsuzluğa zincirli sözcükler misali taşıtı gözlerim,  
Ne ben durdurabiliyorum ne de zamana kilitleyebiliyorum bendimi.

YANI ŞÖYLE;

Ne yağın yağmurlar anlıyor beni,  
Ne de ben onları,  
Sadece eşlik ediyorlar susuşlarıma,  
Zamana kilitli sözcükler gibi,  
Taşıyorlar yağmurla şimdi.

# SENDEN...

Hayat bir şarkıda mı gizliydi yoksa? İnsanlar iç seslerini dinleyerek mi seçiyorlardı şarkıyı ? Belki söyleyemediğimiz, anlatamadığımız birçok şey saklıydı hazinesinde. Bir kelime bile yetiyordu duraksayıp düşünmemize. Bazen öyle anlar oluyordu ki senin ruh halin nasılsa o şarkı söylüyordu sen anlatmadan.

Yatağın içinde etrafa gülümseyerek düşünüyordum seni. Deli deli gülmeme sebep olan gülüşündeki gizemi. Sırrı neydi acaba? Umudum kapıda bekliyorum şimdi, beklemek çözer miydi? Muallaktaydı... Takılı kaldın aklımda şimdi... Yoksa bir çeşit takıntı mıydı bendeki? Neden anlamını yitirse de silemiyoruz ki aklımızın ücrâ yerinden? Ben leyla mı olmuşum yine farketmeden? Her yaşadığınla biraz daha büyüyormuşsun. Kaçmak isterken kendimden, belki de gerçeklerden ansızın önüme çıkıyorlar bilmeden. Yine gidemiyorsun gitmek istesen bile kendinden...

Yine sustum ben, sensizlik işledi içime şimdiden... Düşünüyorum bak yine seni, düşündükçe artıyor içimdeki sevgi. Ne kadar vazgeçmek istesem de yapamıyorum, kalp umuda tutunuyor akla mantığa uymuyor. Bir yandan unut derken bir yandan umut fısıldıyor. Sustum ben yine tüm cümlelere ve şarkının birinde sana rastladım gizlice...

SEN GEÇERKEN SAHİLDEN SESSİZCE  
GEMİLER KALKAR YÜREĞİMDEN GİZLİCE

Susmak.... Evet evet susmak mıydı çözümü çaresizliklerin? Yaşanacak onca neden onca güzel şey varken vazgeçmek miydi kendinden? Hatırlamak bile istemezken geçmiş bırakmıyor yakını vazgeçmek için çok erken. İç dünya ile savaşırsın aslında sen. Kimse duymasın diye bastırırsın çığlıklarını, gözlerinin önünden her saniye geçerken , tarifi mümkün olmayan bir duygu seline kapılırsın aniden... Dış dünyayla arana perde çekerken sen çoktan derinesindir zaten. Gerçekleşir mi onca ettiğin dualar diye içinden geçirirken belki içine girersin aniden. Sabrına sabır ekleyerek geçirdiğin günler belki anlamlanırdı senden. Bekliyordum hâlâ ve beklediğime degecekti biliyorum zaten.

SEVIYORDUM ÇÜNKÜ KENDİMDEN GEÇER GİBİ...

# HAYAT SAKLI POSTA KUTUNDA...

Hayat nedir sizce ve mutluluk kime göredir? Hak etmek mi gerekir mutlu olmak için bir şeyleri. Arabalar geçiyor bedenimin üzerinden öyle ağır hissediyorum kendimi. Kendimi kendim bile taşıyamıyorum der gibi bakıyorum hayata. Öyle garip bir his ki gitmiyor benden. Zorlamıyorum da zaten gitsin diye. Sanki acısı bile bal der gibi. Boşluğa dalıyor gözlerim, özlüyorum eskileri. Hiçbir derdin eksik olmadığı ama buna rağmen gülebildiğimiz günleri. Belki diyorum belki değişir birden her şey.

Kendimi hep bu resimde buluyorum. Bir yanım yarım ve öylesine buruk. Büyüyünce geçer dedikleri şey mutluluk bence. Kısa sürüyor bazen ömrü... En büyük haksızlık bir insanın umudunu, gülümsemesini çalmaktır bana göre. Zaten insan umudu olduğu sürece ayakta değil midir?

Bazı şeyleri telafisi olmaz derler... Hayat ne kadar tuhaf öyle değil mi? Acını kamufle etmek için biraz gülümsüyorsun ve herkes senin dünyanın en mutlu insanı olduğunu düşünmeye başlıyor. Bundan daha tuhaf ne olabilir ki? Ne ye göre mutlu olur ki insan? Seçebilir misin mutluluk sebebini? Bazen mutluluk, okyanusa düşen bir yağmur damlasıdır. Yağmur damlası okyanus suyuna karıştığı için bir anda okyanus oluverir. Bu yüzden tek bir damlayı aramak yerine bütün bir okyanusu sahiplenmeli insan. Küçük resmi bırakıp büyük olana odaklanmalı insan. Düşlerden çıkıp gerçeğe denk gelmeli ara sıra... Belki aradığı şey başucunda bekliyordur.

Bir yerde okumuştum hayat nedir sorusuna cevap niteliğinde...

Hayat mutlu yaşamaktır  
Ölüme hazır olmaktır  
Hayat değer vermektir  
Dost kıymetin bilmektir  
Hayat su gibi akmaktır  
Ve denize kavuşmaktır  
Hayat bir limandır  
Kısa bir zamandır  
Hayat yaşamayı bilmektir  
Şehadet ederek ölmektir  
Hayat bir içim sudur  
Yaşama tutkusudur  
Hayat ertelemedir  
Bilinmez neye gebedir  
Hayat bir tutkudur  
Allah'ın lutfudur  
Hayat aşık olmaktır  
Bir yere tutunmaktır  
Hayat hep merak etmektir  
Merakını gidermektir  
Hayat hazırlanmaktır  
Birazcık zorlanmaktır  
Hayat nefes alıp vermektir  
Ölürken günahsız ölmektir  
Hayat bilmediğini bilmektir  
Ve öğrenmeye devam etmektir  
Hayat elinle kalem tutmaktır  
Hakkıyla talebe okutmaktır  
Hayat bir misyon yüklenmektir  
Sabırsızlıkla beklenmektir  
Hayat ölümü bilmektir  
Ölüme gülümsemektir  
Hayat dimdik durmaktır  
Haktan yana olmaktır  
Hayat bir süre yaya yürümektir  
Yaşlanıp ayağını sürümektir  
Hayat herkese selam vermektir  
Tüm insanlara gülümsemektir  
Hayat günahlara dalmaktır  
Sonra dönüp pişman olmaktır  
Hayat yaşarken uyumaktır

Ancak ölümlle uyanmaktır  
Hayat bir gaflete dalmaktır  
Kendinden intikam almaktır  
Hayat candır canandır  
Allah'a kul olmandır  
Hayat yaşamaktır  
Hep canlı olmaktır  
Hayat kısa bir çizgidir  
Ya da yanık bir ezgidir  
Hayat insanları sevmektir  
Güzel yaşamak ve ölmektir  
Hayatın manevi bir yönü vardır  
Hayat ölümlle son bulmayacaktır  
Hayat yokuşa tırmanmaktır  
Her şeyi hak edip almaktır  
Hayat bir alış veriştir  
Belki karlı bir iştir  
Hayat belki her şeydir  
Belki de hiçbir şeydir  
Hayat zorlu bir imtihandır  
Ölüm zilin çaldığı andır  
Hayat sorumluluktur  
Sonsuz bir mutluluktur  
Hayat yemek içmektir  
Nefsani bir istektir  
Hayat yaşamaktır  
Yaşamak sanattır  
Hayat bence paradır  
Parasız hayat çok zordur  
Hayat sağlıklıdır, sevgi, saygıdır  
Yarına duyulan derin kaygıdır  
Hayat hoşgörüdür ve özgürlüktür  
Hayattan ders almamak bir körlüktür  
Hayat kimine göre kafayı çekmektir  
Sarhoş olup demlenip kendinden geçmektir  
Tiryakiye sorarsan derin bir nefes almaktır  
Çıkan acı dumanda keyifle boğulmaktır  
Hayat yerle gök arasında sıkışıp kalmaktır  
Geçmişten ders alıp, geleceğe uzanmaktır  
Hayat her gün dikleşen merdiveni çıkmaktır  
Her gün doğan yeni güne umutla bakmaktır  
Hayat bize verilen sınırlı bir zamandır  
Aslında bizim için çetin bir imtihandır  
Hayat mezardan sonrasını görmektir  
O günler için bonus biriktirmektir ...

Peki ya aşk ? Aşk nedir sence?

KURUMUŞ ÇÖLÜNE SU ARAMAK MI yoksa SEVGİLİNİN HER CÜMLESİNE ÖMRÜNÜ ADAMAK MI?

BELKİ DE HAYAT DÜŞÜNCELERİMİZDE VARDIR SADECE ....

YANI BİZ DÜŞÜNÜP YAŞADIĞIMIZ SÜRECE....

# SEN GİTTİN YA SUSTUM BEN...

Düşünüyorum bak yine seni, düşündükçe artıyor içimdeki sevgi... Ne kadar düşünmemek, vazgeçmek istesem de olmuyor . Kalbim umut aklım unut diyor. Sabahları seni düşünerek uyanıyorum, akşamları uyuyana kadar müzik dinliyorum.Hatta okula bile belki de görmek umuduyla geliyordum bilmiyorum. Susuyorum hep, düşünüyorum ama yorulduğum artık düşünmekten bile diyemiyorum. Sadece yanında olmak isterken uzaklık beni yoruyor. Yanında mutlu olmak , gülebilmek, hayattan birazcık izin istiyorum çok mu acaba?

Ben artık çok şey istemiyorum sensiz hiçbir şey istemiyorum aslında. Kurduğum, düşündüğüm her şeyde sen varsın. Senle çiçekleniyor tomurcuğum, güneşim seninle parlıyor, sen bakınca gülümsüyor bana hayat... Seni bir gün bile görmeyince özlüyorum, yeni yeni anlıyorum. Yazdığım her şeyde sen varsın. Resmen sen okursun belki diye yazıyorum. İlham kaynağım sensin. Bilmiyorum nasıl oldu, içim birden kelebeğe doldu, Seni görünce uçuşuyorlar. Belli etmeden yaşamak yaşamak mıydı ?

Hayat bazen öyle davranır ki insana yanlış anlaşılmalara bir dizi misali ardı ardına kulak kesilir. İstemediklerin dibinde biter. Kaçıp korktukların karşısına dikilir ve hesap sorar. İşte belki biraz masal biraz da gerçekler dizildiler gözlerimin önüne . Perde kalktı ve seslendiler bana gaipten. Sabır ince ince bitip tükenmeye meyilliyken sustum cümle cümle ben. Ben kaçmaya alıştıkça geceler gündüzlerime karıştıkça sesler yükselmeye başlayınca kaçamadığımı anladım, yakalandım. Daha çok bağlandım belki de... Ruh halimden eser yok şimdilerde. Sonsuzluğa uğurladım geçmişi. Gelecekse en büyük korkum şimdilerde. Şu martılardan birinin peşine takılıp özgürce uçabilmek o kadar çok isterdim ki... Tükendiğimi hissediyorum...

Havadaki martılara, gökyüzüne, denize .... Anlatıyorum seni mısra mısra... Sevmek bu mu acaba? Onlarda sanki anlıyor içimdeki seni kimi uçarak , kimi dalgalarla kimi de gülümseyerek eşlik ediyor. Gökyüzü gülümsüyor bana bazen , bazen ağlıyor ama hemen sonra yedi renk gökkuşağı umudu hatırlatıyor bana...

Bekliyorum öylece, insan nasıl sever ya diye düşünen biriyken bekliyorum olmayacak bir şeyi ... Diyorum ki; Bir an mutlu olsak, aniden güneş açsa toprak gülümsese etrafa, Mutluluk kısa sürerse de sen yanımda isen eğer acı da ilaç olur bana. Yağmurlar yağar toprak beslenir. Ama güneş solmasın yeter ki...

HADİ! BEKLETMEDEN, GELSEN ARTIK...

# DAMLA DAMLA DÜŞSEM...

Acı düşüyor yine her bir katreme. Bulutlardan tarifsiz bir hüznün sızıyor gizlice. Sussam da kalp hükmediyor yine. Bakıyorum o boş, çılgık çılgıca sokaklara, ne bir ses var ne de sesimi duyan sonbaharın ortasında.

Akıl mantığa sığmıyor, mantık kalbin kabında durmuyor. Zaman akıp gidiyor. Aklımı başıma ne vakit getiririm bilmiyorum .Sus diyorum gönlüm yarınlara inanarak sus, bırak cana kastettiğin yeter, halin itten beter diyorum. Bekliyorum. Son güz yaprağı da dökülene kadar bekleyeceğim biliyorum. Yavaş yavaş ayak seslerini duyuyorum. Belki de adım adım sona yaklaşıyorum. Öyle bir hava ki katrandan kara, zifiri bulutlar sarmış dört bir yanı , ne görebiliyorum ne de çıkabiliyorum yolu.

İnsanlar gülüyor, mutlu görünüyorlar ama görünüyorlar belki de... Yani içlerini gizlemek istiyorlar serde. Sonsuzluk nerede diye düşünüyorum. Ya da sonsuz olan bir şey var mı? Bize sonsuzluğu düşündüren ne? Kafam yine sorularla dolu ve yanıtlarını bulmak mesafeli ... Zor dönemeçli yollar, herkesin yolu başka, çıkışlar bir bulmacanın ortasında saklanmış. Kör bir kuyu, ilerde zincirlerden bir gece, yanmakta olan bir ağaç körebe oynamakta gizlice...

Yoksaydığım tüm hayat, yolları bambaşka, tepeden tırnağa dar sokaklardan geçen bir saat, yolculuk nereye, nerde durmalıyım ey hayat... SESLENİŞİM BOŞA BELKİ DE YORMA KENDİNİ DİYORUM SUS GÖNÜL SUS DA GÖZLERİNLE ANLAT...

# HİSSETMEK

Hani bazı geceler olur ya sinsi bir ağırlıktır çöker omuzlarına dikilir gözlerin tavanda bir noktaya başlar yaşlar gözlerinden akmaya...

O an zaman dursun, kimse yanında olmasın ve rahatça içini boşaltabilmeyi o kadar istersin ki...

Özlemlerin bir bıçak gibi saplanır yüreğine.Gidenler, gelmeyenler, vedalar ve susmanın verdiği ağırlık yüklenir omuzlarına bir deli uğultudur eser kulaklarında...

Can çekişirsin bir nevi kendinle, zaman zaman sorgularken bulursun bendini...Susma ya başlarsın... Çünkü insanlar yaşamadıkları şeyleri anlamazlar..Boşuna anlatmak, hatırlamaktan vazgeçmeye çalışırsın...Gündüz yok saydığın anılar gece başucunda durur... Film şeridi gibi geçer hayatın gözlerinin önünden... Daha da suskunlaşırsın. İnsanlar sorar sen susarsın. Bu bir zamanlar üst üste gelen ve tek başına savaştığın zorluklardan dolayı pes bayrağını çekmek gibidir.

Özlersin...O kadar çok özlersin ki, içindeki yangını bağırmak, kusmak istersin belki de tam tersi herşeye, herkese susmak...Uyuyun ca da geçmeyen şeyler vardır... Geri getiremeyeceğin şeyler...Yokluğuyla sınıdıkların... Olsaydı dediklerin... Kimseye anlatamadıkların gelir saplanır bir ok gibi kalbine... Çırpınırsın...Ama ne gören vardır ne de duyan... Sende sabretmeye alışırınsın...Her yangında ölen kalbin, anlarsın ki tekrar diriltemez bazı şeyleri... Yaşarsın eğer adı yaşamaksa...Susarsın... Sonsuza kadar susmak istersin belki de... Nedenli nedensiz ağlamak hissi hiç gitmez üzerinden... Bu zamanında teklik duygusu ve tek başına yaşadıkların, anlatamadıklarınla ilgilidir... Sen herkese yardım elini uzatırken bakarsın ki sen boşluktasın. Kanat çırpıyorsun çünkü sıkışmışsın. Ama kimse farkında değil. Anlarsın o an... Herkes işi düşünce yardımsever...Sonra çekilirsin bir köşeye ve kendini sorgularsın önce...



# Kaybedersen, Vazgeçer Misin?

Anlıyorsun bazen kaybetmenin vazgeçmek , vazgeçebilmek olduğunu. Ve vazgeçmeyi bildiğin anda geliyor vazgeçtiklerinin çoğu. Görüyorsun hayatın ne kadar anlamsız, boş olduğunu.Yaşamak isterken bile engellerde takılı kaldın dimi. Takılı kaldım sessizce. Her şey boş ve yarım geliyor yine... Ne kadar düşünmek istemesem de gördüklerim ölmeme sebep sessizce. İnsan boş tavana bakıp hayaller kurar mı? Ya kendine bile hayrı olmayanlardan ümitlenir mi yine?

Gülüyorsun hayata, sustukça dibe batıyorsun çünkü. İnsanlar mutlu sanıyor ama sadece sen biliyorsun öyle olmadığını. Anlaşılmayı istemek bu kadar zor mu diyorsun. Susmak, içinde savaşmaktan yoruluyorsun. Bazen delirdiğini düşünüyorsun.Ne yapsan olmuyor. Yarım yaşıyorsun hayatta. Her şey boş, sahte geliyor. Zorluklar ne kadar çok olursa olsun savaşırım diyorsun ama yoruluyorsun direnirken hayata inat.

Tükeniyorsun. Ve yine başa dönüyorsun." Susmak en iyisi galiba" der gibi bakıyorsun çevrene. Konuşmak çok isterken susuyorsun. İsyan etmek isterken anlamsızca bakıyorsun etrafa. Ve insana vazgeçmeyi, vazgeçebilmeyi öğretiyor hayat bu sarmalda. Öğreniyorsun... İnsanlar çeşit çeşit. Düşünceler apayrı. Sen yine dönüyorsun iç savaşına. Ne tarafından tutsan çıkış kapalı. İnsanlar seni senden koparmaya çalışırken sen nelerle mücadele ettiğini bile anlatamıyorsun. Korkuyorsun... Kaçamıyorsun... Kurtulmak isterken yakalanıyorsun ağlarına. Ağlamamak için kendini tutuyorsun. Her şeyi içine atmaktan yorgunsun. Damla damla yağıyor yağmur avuçlarına. Topluyorsun ve sımsıkı tutunuyorsun dallarına. Okuduğun her kitapta, dinlediğin her şarkıda bir şeyler arıyorsun. Boşluktasın ve umut ışığı arıyorsun umutsuzca. Bir rüya olsun diyorsun bazen her şey. Yollar kapalı , çıkış ararken kaybolmuş olmanın verdiği ağırlık var gecelerinde. Düşe kalka tek başına yaşıyorsun ümitsizce . Kalabalığın ortasında boşluktasın yine. Karanlık gecelerden sonra gündüze çıkmayı beklerken yine düşürüyor seni düşmem dediğin o kuyulara...

# HAYAT ve HAYAL

Çok yorgunum bugünlerde...Kimseye hissettirmeden yaşamaya çalışmak çok yıpratıcı. Aklım, kalbim sürekli bir savaş halinde...Müzikle uyuyup müzikle uyanıyorum,..Her anım müzikle ya da uyuyarak...Unutmaya çalışarak...Susarak, susmalarım beni daha da yoruyor. Kimseyi kırmadan, üzmeden ama kendim paramparça yaşamaya çalışmak o kadar zor ki...Anlatmak istediklerimi içime akıtmak, boşluğa uzun uzun dalmak. Ve susmak...Biriktirmek, hayatın tüm zorluklarına karşı mücadele etmek sürekli gerçek olamayacak kadar acı veriyor artık bana. Her bir yanımda acı, keder,mutsuzluk, umutsuzluk, dilim lâl ve yüzümde hafif bir tebessüm iyi sansınlarmış. Sahte gülümsemeler, gerçekten çok zor...

Kaçmaktan çok yorulduğum savaşıyor gücüm kalmadı hissediyorum...Her an her saniye düşünüyorum...Kendime bunu neden yapıyorum, bilmiyorum...Bir günlüğüne unutsam herşeyi düşünmeden yaşasam diyorum, olmaz biliyorum. İnsanlara bakıyorum, bir de kendime...Bende ki derdi nimet sayanlar da vardır elbet diyorum. İnsanların gözleri anlatıyor zaten söylemeler de...Ama inan çok yorgunum hayat...

Ruhum yorgun, denge mi sağlamakta bazen güçlük çekiyorum. Bıktım artık diyecek oluyorum ama imtihan diyorum yine sabrediyorum. Tükendim diyorum sesim çıkmıyor ya da anlamayanlarla savaşıyorum. Yani topu yanlış kaleye şutluyorum.

Bazen gidip bir ağacın gölgesine oturup tek başıma denizi izlemek geçiyor aklımdan, onu da yapmıyorum ya da kendim için birşey yapmaya geldi mi beceremiyorum. Kimseyi kırmak istemiyorum.Yanlış anlaşılacak korkuyorum. Ama korktuklarım genelde başıma geliyor. Alıştım gibi artık. Mutsuzluğa, boşluğa, suskunluğa...Olmazlara tutunmuşum diyorum. Kimseye anlatamadıklarım bazen başıma bela açıyor. Yine anlatamadığım için kendim çözüyorum. Herşeyi kendim yapıyorum. Kendim hallediyorum. Küçükken de böyleymişim ben. Daha küçüklükten büyük sorumluluklar üstlenmişim. İnsan birisini sevince mi güzeldir o yoksa güzel olduğu için mi seversin bilmiyorum. Sadece şunu biliyorum. Bir insanın gözlerinin içi onun yanındayken gülüyorsa gerisi çok da önemli değildir. Çünkü sevgi gülümsemek, gülümsetebilmektir sevdiğini. Hissetmek tir her anını. Aşk bâki değildir ama sevgi ölene kadar seninledir. Samimidir. Sevgi de yalan olmaz. Saftır. İnsan bir parça huzurluysa yanında güvende hissediyorsa yeter aslında.

Çünkü öyle çok sevmek ya da az sevmek değildir bana göre. Önemli olan her an seve bilmektir yanında olabilmektir. Hissedebilmek tir kötü anını. Sevincine ortak olmaktır sevgi denen kavram. Herkeste farklı bir olgu yaratır. Herkes fikrini söyler sevgi üzerine tanımlar çeşitlidir. Tek bir tanımı yoktur çünkü. Dengelemek gerekir sevgi de.Yıpratmamak, yormamak .

Sevgi demek her şeyin olmaktır bana göre. Yani her anında hissetmek, yanında olmak. Sürekli hediyelere boğmak ya da ne bileyim sürekli iltifat etmek değil aslında biraz da gerçekçi olmak gerekir. İnsanlar alay ederlerken karşılarında duran. Düşüğünde kaldıran. Dalıp gitmene izin vermeyen. Hatta belki de bir kelimesiyle evereste tırmandıran&#128580;. Önünde, arkanda değil yanında aynı yolda yürümektir. Aynı yolda derken aklıyla, kalbiyle seven insan öyledir çünkü.

Masumiyettir biraz da. Gözlerine bakınca gözleri parlar. Gülümser. Seni gerçekten önemser, hissedersin. Onunla içtiğin çay bile özeldir. Kendini bırakırsın bir uçurumun kenarına. Bir sözülle güldürür bir sözülle de ağlatır sevilen. Her susuşun bir cevaptır bazen. İstersin ki tutsun elinden ve bir ömür ayrılmasın eli elinden. Seven insan her gökyüzüne baktığında dua eder sevdiği için. Bazen kör bir kuyuya düşer yine sevdiğini düşünür. Sevinir, mutlu olur yine ona anlatmak ister. Herşeyi onunla paylaşmak, yaşamak ister.

Düz bir yol değildir hayat, hep engellerle doludur. İster ki düşmeden tutsun ellerinden. Her susuşu bir duadır sevenin gökyüzüne gönderir. Sabreder sadece ve izler.Kader de varsa birleşir zaten yollar. Yoksa da zaten unuttur bir zaman sonra...

# UNUTMAK İÇİN Mİ YAŞAMAK İÇİN Mİ?

Biz insanlar ne garip varlıklarız değil mi? Doğarız , büyürüz ve bizi büyütenlere zaman zaman ihanet ederiz? Peki neden, neden bizim için savaşılan insanlara ihanet ederiz düşündünüz mü hiç?

Boş sokaklardayım şimdi, o ağır aksak adımlarla yapışmış kaldırımların üzerine basmamak için savaşılarak yürüyorum çığ düşmüş sokaklarda. Belki de yapmamalıydım kendime bunu bilmiyordum. Sadece doğan güneşle yürüyordum sokaklarda güneşe doğru. Belki de geçmişi unutmak için geleceğe doğru. Bilmiyordum. Bilmeden yürüyordum boş sokaklarda... Neden yorgunum ayakta bile zor duruyorum ama direniyorum. Susuyorum tüm sözcükler karşımda dikiliyor boş sokaklarda sesim yankılanıyor da sokaklarda kimse duymuyor. Dört tarafı duvarlarla çevrili odada. Eve varıyorum. Gökyüzünden bir damla yaş sızıyor gözlerime. Durduramıyorum. Soluk soluğa kaldım yine. Bıraktım geldim sokaklara ruhumu belki de... Yaşayanla ölünün tek farkı misali sesidir belki de. Duyan olmayınca da bir farkı da kalmaz belki şimdilerde. Yine sızıyor kelimelerim tarifsizce. Acı çekiyorlar sessizce. Gece gökyüzüne dolan o huzuru bekliyorum yine. Yıldızların yarattığı o mutluluk değil de huzur sakinleştiriyor kelimelerimi. Götürüyorlar beni şimdi. Gezegenlere doğru yol alıyorum saatlerce. Her bir gezegen bana yaklaşıyor sanki. Susuyorum ve hissediyorum... Kelimelerim saatlerce etraflarında dans ediyor. İzliyorum bense. Bir umut kaplıyor içimi. Her bir gezegen sırlarla doluymuş meğerse. Anlatıyorlar hikayelerini dinlemek rahatlatıyor belki de. Gün yine geceyi bitirmekte gizlice. Güneş hafif bir tebessümle doluyor içime. Aydınlatıyor etrafı sessizce. Umut var olduğu sürece...

# BİRKAÇ KIRIK SAÇ TELİ...

Kırık saç tellerimden başlıyorum saymaya. Geçmiş ve gelecek üzerine dalmaya. Kafam çok karışık bu aralar. Boşa koyuyorum almıyor doluya koyuyorum almıyor. Bir insanı gecelerce düşündüren uyutmayan şey ne olabilir ki diyeceksiniz. İnanın bende bilmiyorum. Sadece düşünmekten gözlerimi kapatamıyorum. Ve küçük bir tıkırtıya kalkıyorum. Öyle derin de uyuyamıyorum. Sevdikleri insana ihanet eder mi? Edermiş... Zaman en iyi ilaç derler ya. Zamanla iyileşiyormuş ruhun. Aslında iyileşen ruhun değil. SENSİN.... Bakıyorsun tutacak tutunacak kimsen , hiçbir şey yok kalkıyorsun kendin kendine tutunarak. Kendinden güç alıyorsun. Hatta belki de savaş veriyorsun etrafındakilerle. Olaylarla.. Ama sabretmeyi, direnmeyi , ayağa kalktığında kimseye ihtiyacın olmadığını öğreniyorsun. Sonra mı.... SONRA KİMSEYE EYVALLAH'IN OLMUYOR...

SONRA etrafını tanıyorsun... KİM YANINDA KİM DEĞİL .... Öyle sözde değil özde anlıyorsun....“Zaman değilmiş gideni geri getiren, aslında zamanmış var olanı götüren...” der Cemal Süreya...

AH kulağımda takılı kaldın yine... Bir müzik esiyor oradan bana sessizce... HAYAT BAZEN ÖYLE İNSAFSIZ Kİ... SENDE BENİM KADAR GERÇEKLERİ GÖRÜYORSUN misali... Her şey istediğimiz gibi olsaydı hayatın anlamı kalır mıydı bilmiyorum? Ama en azından beklentin olmadan yaşamayı gerçekleri bilerek bilirdin. Dilek hakkın olmazdı. Gerçekleri bilirdin çünkü. Beklenti kalmazdı. Olur olmaz o kadar yük yüklemezdin kendine..BİLİRDİN ÇÜNKÜ...

Neden hayat bu kadar acımasız bilmiyorum? İnsanı değişime zorluyor. UMUT DOLU BİR İNSANKEN HAYAT SENİ ALIYOR TEPETAKLAK YÜZ ÜSTÜ BIRAKIYOR..... Neden? Gerçekler acıdır, acıtır. Biliyoruz da...NE ALDIĞINI GERİ VERİYOR NE KÜLE DÖNMÜŞ YÜREĞİMİZDEN GÜL BAHÇESİ SUNUYOR BİZLERE... SUSTUĞUM HER CÜMLE GİBİ BOĞAZIMDA DİZİLDİ SEVDİKLERİM VE AFFETMEK İSTEDİKLERİM... YAPAMAMAK NE ACI OYSA...

Görememek de öyle. Ve gemi yol almakta ümide doğru... Bir yanı ümit içinde bekliyor diğer bir yanı çaresizlikle inliyor. Ve günler böyle geçip gidiyor . BELKİ DE BU SON YOLCULUK O DA BİLİNMIYOR ....

# İSTANBUL...

Nedir bu İstanbul'un sırrı kime sorsam İstanbullu ya da oraya göçüyor.

Orada aşklar daha mı masum, orası daha mı çok can yakıyor yoksa can yaktığı için mi seviliyor? Merhemi kim bulmuş ki yarasına sürebiliyor. Zaman akıyor sen dur demesen de. Hoş desen de durmuyor zaten. Aklım karmakarışık bugünlerde. Bir yanım sessizliğe hakim, bir yanım bu sessizlikte derbeder mutsuz ve yorgun ... Ben direniyorum yaşamaya , mutlu olmak için çabalamaya. Her zaman mutluluk olmaz ama mutsuzluk da uzun sürmez . Kimbilir belki birgün çalınır kapım mutluluk için. Belki de bende... Neyse ... ÇOK DA ÖNEMLİ DEĞİL ASLINDA. ÖNEMLİ OLAN HUZUR VE SEVDİKLERİN. GERİSİ BOŞ ASLINDA.

Sussam sayfalara sığmaz, konuşsam belki de esiri olurum. Geç kalınmışlıklar , uzun yollar, susmalar ve sessizlikte son vedalar...

Cemal Süreya'nın da dediği üzere

"Acı çektiğin insan olgunlaşmış... Yalan be! İlk önce kalbin kırılır, sonra çürümeye başlarsın." misali insan olgunlaşmış zamanla ... Kimbilir belki yarın , belki yarından da yakındır ...

Neden yorgunsun sorusuna cevap aramaktan, ve bunu sormasınlar diye gülümsemekten yoruldu. Yine bir cemal süreya klasiği ama iyi anlatıyor insanı. "İstanbulu dinliyorum gözlerim kapalı " şiiri misali İstanbul'un sırrına vâkıf olamadım. Herkes kendince bildiği kadar anlatıyor İstanbulu bana. Ama yaşamak ayrı tabii ... Her ağacın meyvesi yenmez derler. Kimi acıdır , kimi ekşi , kimi tatlıdır ama tatlı olanı bulmak için önce acı tadı almak gerekir. Yağmur yağar önce sonra güneş açar ki seyreyle sen o vakit gökyüzünü . Martılar kanat çırpıp umuda doğru. Güneş ısıtır insanın içini . Dedim ya sonsuzluğa yolculuk gibi belki de son kez çırpınır insanoğlu.

# RUH-U REVANIM ( AKAN/ YÜRÜYEN RUHUM)

Kavuşmak mümkün müdür hâlâ ? Gözlerine bakıp erimeyi dilemek çok mu sonsuzlukta? Kaçmak istiyor muydum senden umarsızca. Kaçarken buluyorum kendimi görmek isterken son defa.

Kaçamıyorum ama hâlâ buradayım baksana. Unutamıyorum, silemiyorum da hafızamı bu defa. Ne yapmalıyım bilemiyorum bütün yollar sana çıkıyor dönemiyorum. Beynim ve kalbim savaş açtılar bana.

Sadece yanımda olsun, her gün huzurla uyanayım sabaha. Kötü şeyler de yaşasam yanımda olsa yeter bana. Nasıl böyle kapıldım anlamadım ki ben sana. Sussam da dilim konuşacak sanki usulca... Gel diye çağırıyorum da içten yakarışlarımla anlam buluyor ruhum zamanda.

Bir an geleceksin diye umutla doluyor içim her rüzgârda. Suların kıyılara vuruşu gibi vuruyorsun her gece rüyalarım. Bedenimde seni düşünmekten, aramaktan yorgun bir kalp taşıyorum mısralarıma. Direniyor ama pili bitmek üzere. Tüm yaşananlar onu bu denli üzmemişti diye haykırıyor kalbi. Hayat zor bir oyun ve oyunu kurallara göre oynamazsan sınır dışı edilme riskin var. Kayıp bir çöldesin ve benliğini, kendi kimliğini aramaktan önünü göremiyorsun. Hareketli , bir o kadar da neşeli halin yok şimdilerde. Belli mutsuzluk kol geziyor çehrende. Kim yapmış diye soramıyorsun da kendine. Çünkü kendin kendine yapıyorsun bilmesen de. Kafamı nereye çevirsem ya umut ya da unut çerçeve de. Boşlukta ruhum tutsak edilen gözlerde.

Bazen acıyorum halime ben bile;

Sevip de karşılık göremeyince...Ağlayıp rahatlıyorum bazen yenik düşünüyorum kendime. Bazen de donakalıyorum ılık bir tebessümüne... Yeni yeni insanlar girmek istiyorlar hayatıma. Ben seni bekliyorum diye anlatıyorum onlara, sevda sadakat olmazsa sevgi değildir diyorum. Hoş artık kaçıyorum gecelere. En güzel beni geceler dinliyor. İçimi hiç sormayın: Tarif edilemez bir halde... Ben bile anlayamıyorum şimdilerde. Acıyla, kırgınlıkla ve de kendine kızmakla dolu. Neden diye soruyor her an kendine... O çocuk ruhum gitgide bozuluyor, isyan da edemiyorum mutsuz ve yorgun bir kalbi taşıyorum niceden. Her seferinde güvenip başa sarmaktan yoruldum. İyisi mi artık uğraşmıyorum. Uğramıyor kimse kalbime. Kalabalık yalnızlığımın ben yürüyorum o boş sokaklarda.İşin kötü tarafı farketmemek için de artık uğraşmıyorum kimseye .Mutsuzum çünkü. MUTSUZ VE YORGUN, BİRAZ DA KIRIK... Kendimi böyle görmek de yoruyor beni. Bindim bir gemiye ağır aksak ilerliyordu. Yönsüzdü ... Ne istiyorum şimdi biliyor musun?

BİR RÜZGAR ESSE BENİ GÖTÜRSE SEVDİKLERİMİN YANINA YA DA ONLAR GELSE YANIMA... ZOR İSTEK AMA BELKİ YAĞMUR YAĞAR KOKUSU GELİR RÜYAMA....

# NEDEN??

Önceden günü gününe yazdığımı şimdi yazamıyorum neden?

Elim gitmiyor sanki, savrulduğum bir boşluğa tutunduğum bütün dallar elimden koptu şimdi. ,

Sustum yutkundum defalarca yazdım yazdım sildim her dakika. Bütün sevdiklerim elimden kayıp giderken bir tek ailem kaldı geriye. Onlara da ben anlatamadım.Ağlamaktan tükendiğim yorulduğum geceleri, başımı koyduğum andaki savaşlarımı, gece-gündüz sustuklarımı, biri de anlasın dedim arkamda dursun zor günlerde bana huzur olsun.

Sustuklarımı, yuttuklarımı, haykırabileyim defalarca.

Yine yazıyorum... Tükeniyorum git gide... Kaç kere unutmayı, yok olmayı istedim ve direndiğim her defada kendimden nefret ettiğim anlardan geçtim.

En yakınım bile anlatmadıklarım, kendime saklayıp yok olduklarımla doldum taşım. Sustum...

Ve her sustuğumda damla damla yok oldum...

İnsanı en çok yakınındakiler yok ediyormuş geç olsa da acı anladım...

# İMKANSIZ AŞK...

Kazanmak ya da kaybetmek... İki kelime ama anlamı yük üzerimizde. Yük diyorum çünkü insan kazandığı zaman kıskanan olur. Velhasıl bela geliyor demez. Eğer kaybedersek de o duygu altında ezilerek kendi benliğimizden koparız belki de... Ve biri gelir bizi o kuyudan çıkarır sonra mı sonra da öylece bırakıp gider.

Başrol bendim ve prens kralın oğluydu. Kralın oğlu olduğu için çok ünlüydü ama ünlü olması kendini kurtarmaya yetmedi. İmkansızlık her ikisini de yakıp kül edecekti anlamadan.

Zaman zaman hatalarımı düşünüyorum dedi Açelya. Kanayan yaralarım iyi gelecektin belki de. Sustu, tabi şaşırıldı prens. Açelya ona tüm benliğiyle kalbine yenik düştüğünü anlatınca korktu prens.

- İmkansız aşk bu olamaz, olamaz dedi Açelya'ya.

Açelya sustu, üzülmüştü ama ben senin her halini kabullenirim acıtmazsın canımı, alışkınım dedi. Açelya zorlu yollardan geçmiş, üvey annesinin yaptıklarına sabretmiş ve sonunda kanayan yaralarının ilacını bulmuştu. Açelya artık derin düşüncelerle dolu, üzgün, mutsuz biri olmuştu. Eski o neşeli, mutlu hali gitmiş yerine bambaşka birisi gelmişti.

Kızın babası bir gün hastalanır, ölüm döşeğinde ölümü beklemektedir. Ve en korktuğu şey ilk göz ağrısı kızının yanlış insanlarla karşılaşıp mutsuz olmasıdır. Onu emanet edebileceği kimse de yoktur velâkin arkadaşı, can dostum dediği bir ülkenin kralı vardır. Onunla sohbele gider bir gün.

Ve der ki;

- "Ben çok hastayım, ölmek üzereyim, kızımı (prensimesi) sana emanet ediyorum. Emanet edebileceğim, güvenebileceğim kimsen yok senden başka..."

Kral arkadaşı, can dostuna "peki" der ben ölene kadar sahip çıkacağım kızına."

Kızın babası kralın can dostu birkaç gün sonra ölür. Kızı, prensesi tek başına ortada kalır. Kral arkadaşı kızını yanına alır. Prensele de böyle tanışır. Kızı çok sever prens. Bir gün kız mutsuz, üzgün bir şekilde dalgın dalgın düşünürken bulur. Gider yanına ve der ki;

-Üzülme lütfen! Seni böyle üzgün görmeye alışkın değilim ki ben. Yanındayım senin ve mutlu olman için elimden geleni yapmaya hazırım tabi sende istersen demiş prens.

Ve çok şaşırmış Açelya. O sırada birden kar yağmaya başlamış. O ülkeye kar ilk kez yağıyor. Ülkelerine beyaz toz bulutları yağdığını gören halk tabi korkmuş.

İlk kez kar yağdığını gören padişah;

- "Ülkemize yağın bu beyaz toz bulutları kıyamet alametidir. Hiç kimse iznim olmadan evden çıkmasını araştırma yapmalıyım demiş ve dervişleriyle diğer ülkelere mektup göndermiş. Cevapta şöyle yazıyordu:

- "Padişahım padişahım onlar toz bulutu değil kardır. Sevinin, hatta çıkıp dışarıya oynayın. Kar mikrop öldürücü aynı zamanda da mutluluk vericidir" demiş.

Padişah bu ya inanmamış fakat bakmış ki kız dışarıda karla dans ediyor resmen. Öyle güzel oynuyormuş ki padişahı bile özendirmiş. Padişah da katılmış arasına. Daha sonra bunları gören prens oğlu da katılmış. Güzel bir gün geçirmişler. Bir gün prens babasına sormuş;

- "Padişahım, babacığım beni bu ay yüzlü kızla evlendirir misin? Hem senin de bir kızın olur?" demiş.

Padişah bu ya diretiyormuş olmaz diye. Fakat bir gün yola revan olmuş gidiyormuş. Kızı, babasının mezarı başında ağlayarak dua ettiğini görmüş ve çok etkilenmiş. Saraya varır varmaz oğlunu yanına çağırılmış ve cevabını bildireceğini söylemiş. Oğlu gelmiş yanına. Padişah " olur demiş lâkin bir şartla kabul ederim. Kabul edersen neden olmasın" demiş.

Aradan uzun bir zaman sonra kız yine her zamanki gibi babasının mezarına giderken yolda adı sanı hiç duyulmamış bir büyücü yaveriyle karşılaşmış ve aralarında şu konuşma geçmiştir:

-Yaver: Merhaba!

-Kız: Merhaba, sen kimsin?

-Yaver: Ben büyücü Seyyah Hanım'ın yaveriyim. Esas sen kimsin?

-Kız: Ben babası yakın zamanda vefat etmiş, babasının arkadaşı olan bir kralın evinde kalan bir kızım .

- Yaver: Gördüğümünden ve hissettiklerimden yola çıkarak söylemeliyim ki sen çok mutsuz olmalısın. Öyle değil mi?

-Kız: Evet çok mutsuzum. Çünkü bir sevdiğim var ve yollarımız ayrı olduğu için kavuşmamız imkansız. Ayrı ülkelerin insanıyız. Çok mu belli ediyorum ki mutsuzluğumu?

-Yaver: "Bilmiyorum "dedi yaver. Yüzünden, sesinden bakışından anlaşılıyor. Bende fikir yürüttüm der. Fakat hislerim öyle güçlü ki etrafa yaydığı negatiflikler beni sana doğru çekiyor. Anlamıyorum çok garipsin der.

Evet kendi halimde biriyim. Kimsenin işine karışmam. Kralın oğluna aşık oldum ve bu yüzden acı çekiyorum der. "Dur bakalım" der yaver senin için yapabileceğim bir şey olmalı. Sana kanım ısındı. Çok tatlı bir kızsın. Büyülü ırmaklardan akan billur su gibisin. Beni de büyüledin bak.



Yaverin sözlere karşısında kız çok şaşırıldı. Devam etti yaver konuşmasına:

- Eğer istersen seni falcı Seyyah Ablamla tanıştırebilirim. O da seni çok sever, onu dinleyen birçok kişi mutludur şimdi. Peki der kız ve oradan iki yöne ayrılırlar. Birkaç gün sonra kız yaverle buluşur gizli bir yerde ve yola koyulurlar. Vardıklarında bir kulübeden içeri girmişler. Yaveri anlatmış durumu ve olanları önce. Falcı da peki demiş ve yaverine bir kahve yapmasını söylemiş. Yaveri oradaki hizmetkara emretmiş. O da yapmış getirip koymuş önlerine. Sonra herkese demiş ki falcı . Burada kimse kalmayın yalnız o ve ben olmalıyım. Şimdi dışarı çıkın lütfen demiş. ve kovmuş. Kız kahvesini içmiş içmesine de aklında da bir sürü soru varmış. Falcı kadın sanki anlamış gibi sen kahveni içe dur hepsini cevaplandıracağım birazdan demez mi? Kız şimdi acayip merak etmiş. Sanki aklındaki okumuş birden. Kız kahvesini bitirmiş ve sorulara gelmişler.

Başlamış sormaya kız:

- Senin adın neden falcı Seyyah?

-Benim adım çok gezdiğim ve gezdiğim yerlerde çok konakladığım içindir.

-Peki senin her dediğin çıkar mı?

- Orası senin ne kadar istediğine bağlı, eğer gönülden istersen neden olmasın.

Böyle derken akşam olmuş ve dönüş vakti gelmiş. Yaveriyle beraber yola revan olunmuş. Kız saraya vardığında teşekkür etmiş ve ayrılmışlar oradan. Kral da oğlunu okuması için ülkelerden birine göndermiş. Fakat bizim kızda çok özlüyormuş. Günlerden bir gün prens haber vermeden aniden saraya gelmiş ve bizim kızla karşılaşmışlar. Kız başını eğmiş. Fakat prens tutmuş kaldırmış başını yerden ve demiş ki;

-Sen benden utanmamalısın ben kimim ki demiş. Kız tutamamış kendisini ve kaybetme korkusuyla söyleyivermiş sen benim sevdiğimsin diye. Prens anlamış kızın gözlerindeki sevgiyi ve şöyle demiş;

- Ben senin sevgine layık değilim sen çok saf ve temiz bir kızsın. Ben ise kralın oğluyum. Senin gibi bir kızla gönül eğlendirerek seni üzmemem demiş ve okumaya ülkesine geri dönmüş.

Kız çok üzülmüş bu duruma. Aradan aylar geçmiş ve harekete geçmeye karar vermiş kız. Ama nasıl ve ne yapmalıymış ilk kez başına geldiği için bilmiyormuş tabi. En son ona mektup yazarak son bir defa şansını denemek istemiş. Son kez de olsa denemeliymiş. Susmuş ve usulca kalbinden dökülen cümleleri sırayla yazmış satırlara. İki damla da ıslatmış kağıdı. Ama tekrar yazmak zormuş. Öylece bir zarfa koyarak yaverine vermiş. Ve demiş ki: Bu benim için çok önemli. "Kalbimden dökülen cümlelerin dalga dalga kıyılarına vuruşu misali yazdım. Kaybolmasını düşünemem. Lütfen sağa salım ulaştırın bu kağıdı ona" demiş.Yaveri hemen göndermiş üzerindeki adresine. Lakin gitmesi uzun sürebilirmiş. Olsun kız beklemiş sabırla.

Ve bir gün bir kağıt ulaşmış eline prensten. Kağıtta bu aşkın imkansız olduğu, prensin onu çok sevdiği için yaverine kendini öldürttüğü yazıyormuş. Kız da mektubu okuyunca bu aşkın imkansız olduğunu anlayıp canına kıymış.

# YA HEP YA HIÇ...

Yavaş adımlarla yürüyorum sessizliğe giden sokaklarda. Kaldırımlarda hiçliğin korkusu arşınladıkça geliyor santim santim limana.Boşluğun bu inanılmaz varlığını anımsıyorum önce. Kesiliyor ayak sesleri yamacımdan. Başlıyorum geçmişten geriye saymaya sona doğru. Belki de sana doğru.

Susuyor sonra siliniyor kaldırımlarda adım, adın... Yok oluyor belli kanat açıyor özgürlüğe adım adım. Nasıl hissizleşiyor insan yavaş yavaş. Sessizce yok oluyor özgürlük okyanusundan. Kin duymaya başlıyor nedenli, nedensiz. Elden ayaktan çekiliyor, sessizleşiyor duvarlar. Hapsoluyor benliğine, yok sayıyor tüm saatleri. Var gücüyle çırpınıyor, haykırıyor tüm sessizliğe sesini. Duymuyor, belki de duymadıkça yok oluyor. Yasaklı tüm sözcükler gibi. Kapısı olmayan anahtar misali kapısını arayan bendim oysa ki. Anahtarı seçilmiş bir yalnızlığı benimkisi. Kapıyı bulabilmek, tamamlanabilmek için bir savaştı belki. Yok olmaya ait olan varlığını bulabilmek için çabalayan bir hiçlik mücadelesi.

Bir korku kaplar içini insanın, deli bir uğultudur eser kulaklarında, sessiz sessiz iç çekişlerin mezar olurken her kapı çalışında. Belki de ölümsüzdü tüm duygular. Düşlerle gerçeklere olan inancım kapı dışarı şimdi. Anlamak ve anlatabilmek mümkün mü diye sorularla baş başayken.

Yırtık hayallerle dolu geçmişe şöyle bir bakınca,hafif bir perde aralanır oradan. Keşkeler denizinde yer ararken kendimize, sonsuzluğa uğurluyoruz sevda kelimelerini. Susuz bir ağacın dalları misali dökülüyor santim santim gece ümitler...

# YOK OLMAK...

Yorgun muyum ... Ayak bileklerimden ruhuma kadar hem de... Hiç bitmek bilmeyen bir yangının içindeyim, günden güne kül oluyorum. Uyumak, daha çok... Hep uyumak. Hiç uyanmamak istiyorum ki üzülmeiyeyim artık. Yorgun ruhumla rıhtıma ulaşmak için savaşmak o kadar zor...

Mutsuzsun ve mutsuzluğunu gizliyorsun... Saklamak zorundasın... Yoksa anlarlar. "Susmak zorundasın, susmalısın o zehirli çığlıkları yutmalı güçlü olmalısın" diye telkin verirken buluyordum bendimi.

Senin mutlu olman ya da mutsuzluğun kimin umrunda ki? Bir bak etrafına kim var yanında diye sordum dün gece. Düştüğümde kaldıran ailemdi tabi. Gerçek olan da o değil miydi?

Herkes gitti, kaldın mı kendinle baş başa? Baktın mı yüzlerine yoksa vazgeçip kaçtın mı her şeyden ya da herkesten? Sustun mu hiç? Etrafındakiler seni senden ederken kapandın mı yine kapanına... Her ne kadar takma deseler de taktın mı? Yoksa bir boşluğa savrulup gecelerce yok olmadın mı? Hangisi?

Ya da şöyle diyeyim; Sen hangisisin? Sen kimsin? Çıkarsana benliğini ortaya? Başkalarının kimliğine bürünüp onlara kölelik yapmak niye? Bırak, sen kendine bak...

Susma ! Haykır ey gönül sessizlik gemilerinde boğulma,  
Bu hayat senin sana verildi başkasının kölesi olma,  
Bak etrafına kendi değerinin farkına varsana,  
Unutma dert de dermanıyla gelir yolun sonunda.

Saysam sana yüreğimdekileri şaşar kalırsın değil mi?  
Ben en çok yüreğimden azap yedim sevgili,  
Mutluluğu en çıkmazlarda aradım belki,  
Mutluluk arayıp da bulunmazmış sevda misali.

# NASIL HİSSEDİYORUM ÇÖZEMEDİM...

Bir bilinmeze doğru gidiyorum, aklım, kalbim sığmıyorum artık dünyaya. Ruhum boşlukta... Adımlarım bazen hızlanıyor unutmak isterken yaşananları, yavaş atıyorum bazen hatırlamak için mutluluk sebeplerimi.

Zaman geçiyor, gidip geliyorum gece gündüz, ruhum firarda, aklım şaşıyor bu yaşananlara. Boşluktaym sanki, çırpınışlarımı duymuyor kimse şu hayatta. İsyan etmiyorum ama susmaktan yoruldum galiba. Sabrediyorum günü güne ekliyorum... Belki diyorum, belki bir çıkış vardır etrafıma bakıyorum kalabalıktan bir boşluk. Ben ise ortadayım, duyuramıyorum sesimi, haykırışlarım boş duvarlar da yankılanıyor ama kimse duymuyor, bilmiyor.

Ruhumda yolculuğa çıkmak her zaman iyi gelmiyor. Her anım iyi anılarla dolu değil. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurlar eşlik ediyor hikayeme. Onlarla susuyorum. Ne yöne gideceğimi bilmiyorum. İnsanların beni yönlendirmesine de sinir oluyorum. Aldığım yaralarla daha da güçlenerek kalkıyorum hayatta. Her darbede daha çok anlıyorum bazı şeyleri.

Baba....  
Tek kelimeyle özetliyor aslında. Seni koruyan, sahip çıkan, o olmadığında hayatın anlamını kaybettiği tek kişi belki de... Seni sonsuz seven kişi, bazen kızan bazen seven...

İşe gittiğinde gelmesini dört gözle beklediğin tek insan, hayatı ritmine kapılıp giderken arada küçük sürprizlerle şaşırtan ...Bazen seni evdeki tek koruyanın. Evde o varsa korkmadığın zamanları özlemek ne tuhaf değil mi? O yokken korktuğun zamanların gelince kuş olup uçması misali...

Balkonda saatlerce beklediğin, geldiğini görünce hemen yatağa koşan, yakalandığında ise neden yatmadın sorusuyla baş başa kalınan o zamanları bile özlemek ne tuhaf değil mi?

Özledim be baba... Çıkıp gelsen, sarılsan bana, çıkmazdayım baba, çıkamıyorum, boşluktaym, gördüğüm herkese benziyor mu diye arıyorken çıkıp gelebilseydin keşke...

Ama gelemeyeceğin bir yerdesin şimdi sen... Sana geldiğim zamanlar gelmek çok canımı acıtıyor, neden diye sormaktan kendimi alamıyorum . Hani bana sözün vardı baba? Hani beni bırakmayacak savaşıyordun? Ben bu sorularla kayboldum... Canımın acımasından, sürekli susturulmaktan, senin yanımda olmayışından çok yoruldum...

Sesini özleyip seslenememek, resmine sarılamamak ne tuhaf bir boşluk bırakıyormuş içinde. Alıştım mı alışmadım mı hala sorguluyorum. Ama seni çok özledim baba. Bir girdaptayım... Hem de öyle bir girdap ki giripte kurtulan olmadı şimdiye kadar. Allah çok sevdiklerini erken almış. Sen de mi çok sevildin baba?

# İSLİ CÜMLELER TRAFİĞİ

Hayat geçmişle gelecek arasında bir köprü aslında, bakarsan o bakış açısıyla. Yaklaşık bir saattir düşünüyorum ve çıkış yolu bulamıyorum. İnsan kendini nasıl çözümleyemez ki? Sessizce susuyorum, veda ediyorum hislerime, teker teker sorguluyorum yaşananları, yaşayamadıklarımı...

Boş kaldırımların verdiği o korkunç cesaretle başkaldırıyorum bütün sessizliğe. Kelimeler şahit oluyor gecelerime. Kilitlediğim sandıktan çıkıyor harfler tekrar. Dokunduğum her yer sararıp soluyor kelimelerimin şeffaflığıyla. Meğer geçmiş ne denli tozlu imiş bu yaprakların arasında. Dinliyorum sessizce gökyüzünü. Hissediyorum o da halinden mutlu değil gibi. Yaşlanmaya yüz tutmuş geceler misali koyuveriyor önüme eskittiklerimi. Eski yeni yok oluyor birer birer cebimden. Baktığım, gördüğüm, dokunduğum, hissettiğim her yer puslu kıtalar gibi. İs var etrafımda. Karanlık çok karanlık bir sokaktayım şimdi. Sonbahar misali yapraklarım da dökülüyor anılarım gibi. Anlıyorlar mı acaba beni? Kurtulmak istiyor muyum peki ? Belki...

Heybemde saat sekize on var ki durdu duracak . Pili bitti herhalde umutlarımda kalp misali. Hâlbuki ne çok ister insan bir köşeye kıvrılıp olanları seyretmeyi. Ama burada izleyici değil başrol bana biçildi. Herkes kendi hikayesinde başrol derler. O da perde kapanana dek sürer. Bir arada sevdiklerinle olabilmek ne büyük bir mutlulukmuş hâlbuki. Yok olmakta olanlar için ilaç sevgi. İnsan anlıyor doğayı dinledikçe gerçeği. Siyah beyaz resimler gibi halimden eser yok tabi. Susmakta mı yok olmaktı sanki...

# Doğmak Ve Yaşamak

Belki uyanmak zor yeniden. Toparlanmak gerek zaman geçmeden. Sebepsizce terkedişlerin, terkedilişlerin , yolun sonuna değmeden. Saklanmadan kuşların rıhtımına, uçabilmek kanatlarıyla. Çoğu zaman susabilmek kelime kelime sayfalarca. Hayatı sorgulamak yaşarken . Zamanında hafife aldıklarınla yüzleşme belki de kendinle... GİZLİ DE OLSA BAZI YARALARA ELVEDA VAKTİ DEĞİL Mİ ? Gözlerini kapatıp düşlerken hayallerini, martılar misali uçabildiğini hissetmek ne tuhaf şey değil mi? Hatırlamak istediklerini unutturken, unuttuklarını hatırlamak tesadüf mü bir gece yarısı? Ya hayalinde canlananlar bir rüya mı sadece. İyi ya da kötü bütün rüyalar sonunda yoluna çıkıyorsa bunda sana ne fayda ki hatırlatmaktan başka?

Yaşam ile ölüm arasında bir uçurum misali dünya. Dönüyor gündüz , dönüyor gece. Ve işte rüyadayız. Sahi yaşadıklarımızda bir rüya olabilir mi zamanda. Yani biz zamanda yolculuk yapıyor olabilir miyiz rüyalarda. Ne derler buna bilmiyorum aslında. Tevafuk mu yoksa bir deja vu mu dünya. Ya da yoksaydıklarımız kadar mı varız hayatta. Sahi neden doğduk, neden büyüüp ölüyoruz tekrar toprağa gideceksek . Yani topraktan gelip toprağa gidiyoruz. Bir nevi döngü gibi bir ok atıyorsun hayata, sonra o ok geri geliyor sana . Belki de gelmemizin, yaşamamızın, tesadüflerin her şeyin bir sebebi vardır. Bulmayı unutmuşuzdur. Arka raflarda saklı bilgileri ortaya çıkarma vaktidir. Hayatta her adımımız sayılı, nefesimiz bile sayılı iken bu kadar kavgalar, savaşlar niye var ki? İnsanlar ne zaman öğrenecekler hayatın çok kısa ve çelişkilerle dolu olabileceğini. Ne zaman denecek bu gözyaşları... En iyisi kabre girince dimi ? Ama o gün içinde bir teminat yok gibi ...

# Geceden Güneşe Selam...

Çaresizlik işlerken gecelerine, kendine bile ait değildi değil mi? Yok saydığın gölgeler, hükmüne haksız gelmiş sanki. Sessizce ağır ağır alınan darbeler, hapseder boşluğa zihnini. Havada asılı duran kelebekler, hayatından izler taşıyan bendin oysa ki.

Yenik zihnin karmaşasından kuşandı bedenim. Soğuk savaşlar veriyor şimdi. Ellerin nerede diye soruyorum. Ve yine susuyorum. Gerçekler bir tarafta, ulaşamıyorum.

Yeniden başlamalı mı insan? Her şeye yeniden... Sıfır duygularla...Sahi mümkün mü bu... Tutunmak sınırsız gökyüzünde gibi. Özgürlüğü yakalamak tomurcuk iken, yok olmak belki de. Yoktan var olacağını bilmek, engellerden kaçıp kurtulmak isterken dibe düşmek aniden...

Bir korkudur eser geceden, ince bir tebessümünle kıvrılan dudakların... İnanmak mı ister yoksa bırakmak mı bilmiyorum.